

บทที่ 373
เมื่อคนไม่รู้จักพระเจ้า

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อปลายเดือนเมษายน 2018 ที่ผ่านมา ลูกได้ไปเที่ยวประเทศที่มีพลเมืองมากที่สุดในโลกกับครอบครัว โอโฮ! ประเทศเขาเจริญก้าวหน้าในความเป็นอยู่ ตึกรามบ้านช่อง ตลอดจนฐานะความเป็นอยู่ของประชาชนอย่างก้าวกระโดด แม้ลูกจะไปเที่ยวประเทศนี้ซึ่งเป็นบ้านเกิดของบรรพบุรุษของลูกอย่างน้อยปีละครั้ง แต่ทุกครั้งลูกจะเห็นถึงความเจริญก้าวหน้าอย่างผิดหูผิดตาทุกครั้ง จนอดรู้สึกประหลาดในใจไม่ได้ว่าผู้นำของประเทศเขาทำอะไรหนอจึงสามารถนำพาประเทศที่มีพลเมืองมากที่สุดในโลกก้าวหน้าอย่างชนิดที่ประเทศทางตะวันตกยังตามไม่ทันในหลายๆ ด้าน

พลเมืองส่วนใหญ่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่เงินสดกันแล้ว แม้กระทั่งในเรื่องเล็กเรื่องน้อยก็ใช้ระบบออนไลน์กันหมด รถไฟความเร็วสูงก็มีประสิทธิภาพและตรงเวลาเหมือนดั่งของประเทศที่เราเรียกกันว่าแดนอาทิตย์อุทัยและเป็นเจ้าแห่งการตรงเวลาของรถไฟ ตึกสูงๆ ที่เป็นที่พักอาศัยของประชาชนก็ขึ้นมาเป็นแห่งๆ เต็มพริบไปหมด เมืองหนึ่งที่ครอบครัวลูกไปเที่ยวเป็นหนึ่งในสี่มหานครของประเทศเขา มีประชากรตั้ง 32 ล้านคน เกือบครึ่งหนึ่งของประชากรทั้งประเทศของไทยเราเลย

ไกด์ของเราเป็นหญิงสาวอายุยี่สิบปีเศษ พูดภาษาไทยคล่องแคล่ว แม้จะติดสำเนียงภาษาของเขา เธอมาเรียนภาษาไทยแค่ 8 เดือนที่อยุธยาและก็สามารถรู้ภาษาไทยจนไปทำอาชีพเป็นไกด์พาคนไทยเที่ยวได้! ลูกถามเธอหลายๆ เรื่องเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของคนที่นี่ด้วยความอยากรับถึงวิถีชีวิตของประชาชนประเทศเขาในขณะนี้ เธอเล่าว่าประเทศของเธอขณะนี้ทุกอย่างอยู่ในยุคดิจิทัลหมด ประวัติ บัตรประชาชน ฯลฯ ของประชาชนอยู่ในระบบออนไลน์หมด หากใครไม่ชำระเงินบัตรเครดิตและถูกธนาคารฟ้องร้องแล้ว ประวัติเสียตรงนั้นจะถูกใส่เข้าไปในข้อมูลกลาง แล้วคนนั้นจะขึ้นรถไฟก็ไม่ได้ จะขับรถก็ไม่ได้ จะทำอะไรหลายๆ อย่างในชีวิตประจำวันไม่ได้หมดเพราะพอบัตรประชาชนของเขาถูกสอดเข้าไปในเครื่องไม่ว่าจะที่ไหนก็ตาม ประวัติเสียของเขาก็จะโผล่ขึ้นมาทันที ทำให้คนๆ นั้นจะมีชีวิตอยู่ในสังคมลำบากมาก ด้วยเหตุฉะนี้ ผู้คนจึงไม่กล้าทำอะไรที่จะทำร้ายตนเองถึงขนาดนั้น ฯลฯ

ลูกฟังแล้วรู้สึกว้าว ออ! ดีจังนะ ทำไมประเทศไทยเราทำแบบนี้ไม่ได้บ้างหนอ เธอเล่าว่าสมัยก่อนทุกหย่อมหย่อมมีแต่การคอร์รัปชัน แม้แต่ในชีวิตประจำวันในทุกเหตุการณ์ แต่ตอนนี้ผู้คนไม่กล้า กลัวถูกลงโทษเพราะผู้นำเอาจริงเรื่องคอร์รัปชัน ลูกคิดอีก ออ! ดีจังนะ ทำไมประเทศไทยเราถึงทำแบบนี้บ้างไม่ได้?

แล้วลูกก็ถามอีกหลายๆ เรื่อง แล้วลูกก็คิดเช่นเดียวกันว่า ออ! ดีจังนะ ทำไมประเทศไทยเราถึงทำแบบนี้บ้างไม่ได้?

ในที่สุด ลูกก็ถามถึงเรื่องศาสนา

“เธอมีศาสนาไหม?” “ไม่มีค่ะ” “พ่อแม่เธอล่ะ?” “ไม่มีเช่นเดียวกันค่ะ สมัยก่อนปู่ย่าตายายมีไหว้เจ้า แต่ตอนนี้ไม่มีใครไหว้เจ้าแล้วค่ะ”

“เธอรู้จักพระเจ้าไหม?” เธอเงิบไปครึ่งวินาที “ไม่รู้จักค่ะ” “เคยได้ยินเรื่องพระเยซูไหม?” “ไม่เคยค่ะ” “เคยมีใครพูดถึงชีวิตหน้าหรือโลกหน้า อะไรทำนองนี้ไหม?” “ไม่เคยค่ะ ตั้งแต่หนูเกิดมา ก็ไม่เคยได้ยินคำว่าพระเจ้าหรือพระเยซูค่ะ” “แล้วในโรงเรียนมีการสอนถึงการทำความดี การเป็นคนดี อะไรทำนองนี้ไหม?” “อ้อ มีค่ะ ในโรงเรียนเขาสอนให้พวกเราต้องกตัญญูต่อพ่อแม่และเป็นคนดีค่ะ แต่ไม่มีการสอนเรื่องศาสนาอะไรเลยค่ะ พวกเราทุกวันนี้มีอาชีพดี มีเงินใช้ ก็ดีใจแล้วค่ะ ซาดิหน้าชีวิตหน้าคืออะไร มองไม่เห็น เราไม่สนใจหรอกค่ะ”

จบแค่ตรงนี้ ลูกไม่พูดกับเธอต่อเรื่องพระเจ้าหรือเรื่องข่าวดี ตลอดสองทศวรรษที่ผ่านมา ลูกจะประกาศข่าวดีแก่ทุกคนทุกครั้งที่มีโอกาส แต่ลูกจะไม่ยึดเยียดแก่ผู้ที่ลูกคุยด้วยหากบริบทไม่อำนวย

ลูกมีเพื่อนคนหนึ่ง เดิมมีตำแหน่งเป็นผู้บริหารระดับสูงของธนาคารแห่งหนึ่ง ทุกคนเรียกเขาว่า “อาจารย์” เพราะเขามีความรู้ถึงขั้น “ปลุกเสกศาลพระภูมิ” ได้ ต่อมาเขาได้รับเชื่อเป็นลูกของพระเจ้าและเป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งหนึ่ง เขาร้อนรนในการประกาศมาก ถึงขนาดไปนั่งตามป้ายรถเมล์และบอกกับผู้ที่นั่งข้างๆ เขาว่า “พระเจ้ารักคุณ” ลูกถามเขาว่า แล้วปฏิภิกิริยาที่เขา มักได้รับคือบวกหรือลบ มีใครเคยตอบรับเขาและขอคุยเรื่องพระเจ้ากับเขาต่อไหม? เขาตอบว่า “ไม่เคย”

ลูกว่าลูกร้อนรน แต่ไม่ร้อนถึงขนาดนั้น 😊

ภายในเวลา 7 วัน ลูกคงไม่สามารถพูดให้เกดสาวคนนี้รู้จักพระเจ้าของเราได้ แต่ลูกก็ได้เล่าให้เธอฟังคร่าวๆ ถึงการเป็นชีวิตคริสตชนของลูกให้เธอฟัง อย่างน้อยนี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินคำว่า “พระเจ้า” และ “พระเยซู”

ลูกได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในดินแดนที่ไม่มีศาสนาและในบริบทที่ยากแก่การประกาศข่าวดีแล้ว พระเจ้าข้า

“จงประกาศพระวาจา จงพร้อมสรรพทั้งเมื่อมีโอกาสและเมื่อไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว จงตักเตือน จงให้กำลังใจโดยปราศจากความพากเพียรอย่างเต็มที่ จะถึงเวลาหนึ่งที่พวกเขาจะไม่ต้องการฟังคำสอนที่ถูกต้อง แต่จะแสวงหาครูจำนวนมากมาอยู่ร่วมกัน เพื่อจะได้สอนสิ่งที่ตนอยากฟัง พวกเขาจะไม่ยอมฟังความจริง แต่จะเปลี่ยนไปฟังเทพนิยาย ส่วนท่านจงหนักแน่นมั่นคงในทุกกรณี จงอดทนต่อความทุกข์ยาก จงทำงานของผู้ประกาศข่าวดี จงปฏิบัติศาสนบริการให้สำเร็จ” 2 ทิโมธี 4: 2-5

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

